

AAN GODS RECHTERHAND

• Kees Fieggen

Het is Hemelvaartsdag als ik dit artikel begin te schrijven. Markus schrijft daarover: *De Heer Jezus dan, nadat Hij tot hen had gesproken, werd opgenomen in de hemel en ging zitten aan de rechterhand van God* (Markus 16:19). Wat betekent dat voor ons? Voor dit artikel ga ik vooral te rade bij de brief aan de Hebreëen. Dit bijzondere Bijbelboek is geschreven aan Joodse christenen, die (opnieuw) moesten ontdekken hoe groot de Heer Jezus is en hoe bijzonder het is wat Hij heeft gedaan. Eén kernwoord typeert het hele boek: *beter*. Het woord voor *beter* komt in Hebreëen wel 13x voor (tegen 19x totaal in het NT) en soms wordt het vertaald met *meer*, zoals in 1:4. Daar kun je ook denken aan *hoger*, want Hij heeft de allerhoogste positie gekregen.

Zit aan Mijn rechterhand

Een aantal malen in Hebreeën wordt Psalm 110 aangehaald, met name vers 1 en 4. Daar vinden we het voor het eerst: *De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten* (Ps.110:1). De eeuwige God, de *Ik ben die Ik ben*, de HEERE, spreekt hier tot Davids Heer. Jezus zelf haalt deze tekst aan in het gesprek met de farizeeën (Mat.22:42-46) om duidelijk te maken dat de Messias niet zomaar Davids zoon was (hoewel dat zowel historisch als profetisch gezien ook waar is), maar Davids Heer en dus boven David staat. Dat is een prachtige introductie op Hebreeën door onze Heer Zelf!

Hij herhaalt dat op een andere manier als Hij voor Kajafas staat en deze Hem bezweert bij de levende God om te zeggen of Hij de Christus is of niet. Zijn antwoord verwijst naar Zijn hemelvaart en naar Zijn wederkomst (zie Hand.1:9,11): *U hebt het gezegd. Ik zeg u evenwel: van nu aan zult u de Zoon des mensen zien zitten aan de rechterhand van de kracht en zien komen op de wolken van de hemel* (Mat.26:64).

Als Hij zich dus zet aan Gods rechterhand, dan doet Hij dat op uitnodiging van de HEERE Zelf, als Davids Heer en als de Zoon des Mensen (waarmee Hij verwijst naar Daniël 7:13).

God, de Zoon

In Hebreeën 1 ligt de nadruk op Jezus als God de Zoon. In het laatst der dagen heeft God gesproken doordat Hij Zelf kwam, als Zoon. Dat is waarmee deze brief begint en daarmee gelijk duidelijk maakt waar Hij vandaan komt. Jezus is niet gewoon een volgende profeet, maar God Zelf: Hij is de Zoon. Zie ook de gelijkenis in Mat.21:33-46. Johannes legt dezelfde nadruk in Zijn evangelie als Hij spreekt over het Woord dat bij God was en Zelf God is - en vlees (mens) geworden is (Joh.1:1,14).

Heel Hebreeën 1 gaat over Zijn grootheid en hier lezen we (in 1:3) voor de eerste maal in deze bijzondere brief dat Hij *is gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge, zoveel meer geworden dan de engelen*. Dit blijkt een centraal thema in dit Bijbelboek, als we verder lezen. Hij zit daar dus als de eeuwige Zoon - en het lijkt heel logisch dat Hij daar zit, dat Hij eigenlijk terugkeert naar waar Hij vandaan komt. Johannes spreekt daar enkele malen over in zijn evangelie, steeds Jezus citerend. Zo zegt Hij tegen een groep discipelen die mopperen over wat Hij zojuist heeft gezegd: *Wat dan, als u de Zoon des mensen ziet opvaren naar waar Hij tevoren was?* (Joh.6:62). Merk op dat Hij hier spreekt over de Zoon des mensen, want er is wel 'iets' veranderd als Hij terugkeert. Ten eerste keert Hij terug als Mens en ten tweede als degene die het werk van de verzoening heeft volbracht (Hebr.1:3). Dat zien we ook in Zijn bijzondere gebed tot de Vader, waar Hij Zich als het

ware plaatst nadat Hij het werk had volbracht dat God Hem te doen had gegeven. Hij vraagt dan: *verheerlijk Mij, U, Vader, met de heerlijkheid die Ik bij U had voordat de wereld was* (Joh.17:3). Hij kan terugkeren naar waar Hij vandaan kwam en de heerlijkheid ontvangen die Hij van eeuwigheid had, maar nu als Mens!

Volgens 1:13 en 10:13 is Hij daar ook gaan zitten *in afwachting*: totdat alle vijanden als een voetbank onder Zijn voeten zijn gelegd, in afwachting van de volkomen overwinning dus, een overwinning die zeker is omdat die geborgd is in het werk dat Hij heeft volbracht. Met Hem zijn we verbonden en het bemoedigt dat Hij daar al de hoogste positie heeft. Ook wij wachten op dat glorieuze moment dat alle vijanden onder Zijn voeten zullen zijn gelegd.

Mensenzoon

Hij is daar, aan Gods rechterhand, dus als Mens. Nu is Hij niet de eerste mens die lichamelijk naar de hemel is opgevaren - we weten dat ook van Henoeh en Elia. Maar Hij is wel de eerste mens die *aan Gods rechterhand* plaats mag nemen. We zagen dat al in Mat.26:64 en Joh.6:62, en zo zag Stéfanus Hem vlak voor hij stierf (Hand.7:56). Hebreeën 2 spreekt over Jezus als de Zoon des mensen, die met heerlijkheid en eer gekroond wordt vanwege het lijden van de dood. Hier wordt Psalm 8 geciteerd. Jezus is degene over Wie die Psalm spreekt, zo blijkt hier. Hij is de Mensenzoon en Hij is gesteld over de werken van Gods handen. Hij is degene die herstelt waarin wij gefaald hebben. De mens was de kroon op Gods schepping en aangesteld als Gods rentmeester. Maar de eerste mens heeft gefaald en de satan is de overste van deze wereld geworden. Maar de Tweede Mens herstelt alle dingen en is de wettige erfgenaam. Hij heeft zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood en wij mogen Hem nu al zien - door het geloof - met heerlijkheid en eer gekroond.

In dit hoofdstuk lezen we voor het eerst iets over wat het voor ons betekent dat Hij aan Gods rechterhand heeft plaats genomen: Hij is een barmhartig en trouw hogepriester, die niet alleen verzoening tot stand heeft gebracht, maar ons ook te hulp kan komen als we verzocht worden (2:17,18) - juist omdat Hij Mens is geworden en als Mens aan Gods rechterhand zit.

Grote hogepriester

In Hebreeën 4:14-16 wordt dit verder uitgewerkt. Allereerst wordt Hij daar een *grote hogepriester* genoemd. Dat is eigenlijk dubbelop, want 'hogepriester' is eigenlijk al 'grote priester' - maar dat legt extra de nadruk op het feit dat Hij zoveel groter, meer, beter, hoger is dan Aäron. Hij

is *de hemelen doorgedaan* - iets wat de priesters op aarde nooit konden doen. Aäron deed dat wel *in type* als Hij op de grote verzoendag vanuit de voorhof met het bloed van de zondoffers door beide voorhangen heen het binnenste heiligdom binnenging, maar in werkelijkheid bleef hij op aarde en was zelf ook behept met zonde. Jezus kon wel die opgang maken en de allerhoogste plaats innemen. Van daaruit kan Hij meelijden als wij verzocht worden en kan Hij ons te hulp komen.

Let wel: Hij kan echt meevoelen met onze *zwakheden*, maar niet met onze *zonden*. Hij heeft honger en dorst gehad, zat moe bij de put in Sichar en weet wat het is om als rechtvaardige te moeten leven te midden van zondaren. Ook heeft Hij enorm geleden - als rechtvaardige - en is daarin in elk opzicht steeds gehoorzaam geweest aan wat God van Hem vroeg. Dus hoe zwaar wij het ook als mens (als christen vooral) op aarde mogen of kunnen hebben, Hij weet ervan en kan echt invoelend zijn.

Maar Hij heeft geen sympathie voor de zonde, want Hij heeft geen enkele zonde gedaan. Bij ons kan de verzoeking van binnenuit komen, vanuit de verlokking van onze eigen begeerte (Jak.1:14), vanuit ons vlees. Bij Hem was dat nooit het geval. Verzoeking kwam bij Hem altijd van buitenaf en die vonden bij Hem geen enkel haakje om zich vast te hechten - zoals dat bij ons vaak wel het geval is. Daarom moeten wij een verbond met onze ogen sluiten (Job 31:1), moeten wij soms bewust weggijken.

Voor de Hebreëen lag de verzoeking wellicht vooral in het gevaar om weer terug te vallen in het Jodendom, en zo vervolging uit de weg te gaan. Juist in de strijd met het Judaïsme kan Hij meevoelen, want Hij heeft dat sterk ondervonden. Hij kan eenieder te hulp komen die zo volhardend wil zijn als Hij.

Alle kracht om in verzoeking staande te blijven hebben we in principe ontvangen. Elke keer als het ons teveel dreigt te worden, is er die troon van genade - wij hebben daar vrije toegang. Vrijmoedig mogen we naderen om hulp te krijgen *op de juiste tijd*. Elk excuus om te zondigen wordt ons hier gelijk ontnomen: we hebben Hem als hogepriester. Hij voelt met ons mee, sterkt ons in de strijd, helpt ons op tijd - als we het maar vragen! Hij is *barmhartig* en wil vrij schenken wat we nodig hebben om stand te houden.

De hoofdzaak

In 8:1 lezen we: *De hoofdzaak nu van wat wij zeggen is, dat wij zo'n hogepriester hebben, die is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van de Majesteit in de hemelen*. Dit is dus een centraal onderwerp van de brief aan de Hebreëen. Wat doet een *zittende* hogepriester? Alle dingen die een hogepriester in het OT moest doen, vroegen erom dat hij zou staan - of

lopen. En deze hogepriester is gaan zitten - en wel aan de rechterhand van de troon in de hemel. We lazen al dat Hij de hemelen is doorgestaan en in 7:25-28 lezen we dat Hij volkomen kan behouden omdat Hij tot in eeuwigheid leeft: Hij is onvergankelijk opgestaan en Hij is tot in eeuwigheid volmaakt.

Waarom zit Hij en wat *doet* Hij dan? Hij hoeft geen offers meer te brengen, want dat heeft Hij *eens voor altijd gedaan door Zichzelf op te offeren*. Dat deel van het priesterwerk is klaar, volbracht - en daarom kon Hij gaan zitten, als het ware in het binnenste heiligdom. Wij mogen daar ook naar binnen, want de voorhang is gescheurd, de hemel is open! Maar Hij zit daar maar niet te zitten, Hij zit daar niet maar om alleen alle (volkomen terechte) eer te ontvangen. Hij treedt tussenbeide: Hij bidt voor ons, Hij is onze voorspraak (1Joh.2:1). Wij zijn nog niet volmaakt, ons lichaam is nog niet verlost en helaas zondigen we nog (al is dat niet de bedoeling). We hebben daarom Zijn hulp nodig om staande te blijven in verzoeken (zoals we zagen in 2:18 en 4:14-16), Zijn voorspraak om ons van de zonde terug te brengen (zodat we gaan belijden - 1Joh.1:9) en Zijn hulp om als priesters ons werk in het heiligdom te kunnen doen.

Over dat laatste gaat het uiteindelijk, daar werkt de brief naar toe in H 7-10. Als we lezen dat Hij volkomen kan behouden degenen die door Hem tot God naderen, gaat het over onze taak als priesters - net als in 10:1 en 19-22. Daarom spreekt 8:1 over Zijn zitten als hogepriester aan Gods rechterhand als een *hoofdzaak*. Direct daarna lezen we dat Hij een bedienaar van het hemelse heiligdom is. Daarin zien we dus een groot verschil met Aäron - die 'nooit kon gaan zitten', wiens werk nooit klaar was en die de priesterzonen beslist niet het binnenste heiligdom in mocht sturen. Maar Jezus zit daar als het ware in het binnenste heiligdom en nodig ons uit om daar ook te komen, om de volmaaktheid van Zijn werk te aanschouwen en te vieren. Als wij offers brengen, zijn dat lofoffers die het grote Offer in herinnering brengen en vieren (13:15).

Maar we zijn nog hier ...

Je zou kunnen zeggen dat Hebreëen Jezus portretteert als Zoon (H 1-3), als hogepriester (H 4-10) en als overste leidsman (H 10-13). In elk van die delen vinden we terug dat Hij is gaan zitten aan Gods rechterhand. In 12:2 worden we aangemoedigd om te zien op *Jezus die als overste leidsman en voleinder van ons geloof ... is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van God*. We moeten niet zien op die wolk van geloofsgetuigen (zie ook 'Een bijenkorf van geloof' in dit nummer). Zij geven ons een prachtig voorbeeld, maar zij kunnen ons niet helpen, zij zitten niet aan Gods rechterhand. Jezus is de *author and finisher* (zoals

Engelse vertalingen veelal zeggen) van ons geloof. Hij is de *bron* van ons geloof, zonder Hem waren we er niet eens aan begonnen. Maar Hij is ook de *voleinder*: Hij loopt als het ware met ons mee en ondersteunt ons onderweg. En Hij heeft Zijn loop al volbracht - daarom zit Hij daar aan Gods rechterhand. Alle moeite en alle schande mogen we verdragen omdat we net als Hij kunnen kijken naar de beloning.

Hij heeft een deel van die beloning al binnen: de verheerlijking aan Gods rechterhand en de rechtvaardiging van vele gelovigen. Een ander deel is nog toekomstig: wat zal Hij blij zijn als Hij ons aan het einde van onze loop mag verwelkomen (daar krijgt Hij de eer voor), ons als Zijn bruid voor Zich mag stellen en samen met ons de aarde als Zijn erfenis in bezit mag nemen en als Koning mag gaan regeren. Bijzonder is het om te beseffen dat wij die erfenis met Hem zullen delen, dat wij aan Zijn rechterhand zullen staan.

Tot slot

Uiteindelijk zal ook die laatste vijand verslagen zijn: de dood wordt dan in de poel van het vuur geworpen en er zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn. Dan zijn de eerste dingen voorbijgegaan (Op.21:4), dan pas breekt de echt volle zegen aan. Om met Lewis te spreken: al het andere was slechts de titelpagina en het voorwoord van het Echte Verhaal - dan pas gaat het echt beginnen...

Het is de moeite waard om te volharden, om te rekenen op Hem die nu al aan Gods rechterhand zit, die het Grote Werk al heeft volbracht. Het kleine werk in ons leven zal Hij ook voltoeien, omdat Hij voor ons tussenbeide treedt en ons sterkt op de weg - Hij is ook altijd bij ons. Wij hebben nu al vrije toegang tot de genadetroon in de hemel. Laten we naar binnengaan - om op tijd hulp te krijgen en om lofoffers te brengen. Hem zij alle eer!